

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 2258 van 2 oktober 2007
in de zaak X /IIde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit op 18 juli 2007 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de *"beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten"* van 4 juni 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERENE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit, geboren te Tetouan (Marokko) op 3 oktober 1962.

De verzoeker kwam in België toe op 15 april 1967 met zijn ouders in België (stuk 303).

Op 30 december 1974 werd hij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en op 8 maart 1978 van een identiteitskaart voor vreemdelingen (stuk 303).

De verzoeker werd op 19 maart 1986 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot acht maanden gevangenisstraf wegens diefstallen (stuk 236). Na zijn vrijlating verliet de verzoeker het Rijk op ongekende datum. Op 12 november 1986 leverde hij zijn identiteitskaart voor vreemdelingen in te Marokko. Hij keerde terug naar Tetouan (Marokko) (stuk 153).

Op 14 april 1987 werd een koninklijk besluit tot uitzetting en een verbod binnen de tien jaar terug te keren naar België getroffen tegen de verzoeker vanwege zijn veroordelingen (stuk 67). Deze beslissing werd nooit betekend (stuk 70 en 71).

De verzoeker werd op 23 mei 1987 door de luchthavenpolitie van Zaventem illegaal aangetroffen, in het bezit van een geldig Marokkaans paspoort zonder visum. De toegang tot het Rijk werd hem geweigerd en betrokkene keerde terug naar Marokko (stuk 79).

De verzoeker werd op 23 april 1991 door de politie van Mechelen illegaal aangetroffen. Volgens zijn verklaringen bevond hij zich reeds een jaar in België. Op 7 mei 1991 werd hij in vrijheid gesteld, in het bezit van een bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 166).

Op 8 mei 1991 gaf de minister zijn principiële akkoord om het koninklijk besluit tot terugwijzing van 14 april 1987 onder bepaalde voorwaarden op te schorten (stuk 190).

De verzoeker verliet het land op ongekende datum en diende op de Belgische ambassade te Marokko een aanvraag tot voorlopig verblijf in (stuk 191). Deze aanvraag werd op 17 maart 1992 geweigerd daar de verzoeker niet in het bezit was van een arbeidskaart (stuk 194). Hij had voor het Koninklijk Besluit tot uitzetting een arbeidskaart A, maar deze vervalt na meer dan een jaar het Rijk verlaten te hebben. Op 18 mei 1992 diende de verzoeker tegen deze beslissing een verzoek tot herziening in (stuk 213), dat op 9 juli 1992 onontvankelijk werd verklaard.

Op ongekende datum kwam de verzoeker weer het Rijk binnen.

Op 26 november 1992 werd de verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Mechelen bij verstek voor heling veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar. De onmiddellijke aanhouding werd bevolen op 11 februari 1993 (stuk 231 en 232).

Een aanvraag tot regularisatie werd door de verzoeker, in toepassing van de wet van 22 december 1999, op 24 januari 2000 ingediend (stuk 252). Hierdoor werd het regularisatieverzoek op grond van het te dien tijde artikel 9, alinea 3 van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp. De minister van Binnenlandse Zaken sloot de verzoeker op 22 maart 2002 uit van de regularisatieprocedure voor de Commissie voor Regularisatie om redenen van openbare orde (stuk 205).

Op 15 mei 2002 (stuk 251), op 4 december 2002 (stuk 256), 24 september 2003 (stuk 259), 17 februari 2004 (stuk 263) en op 28 augustus 2004 (stuk 265) werd de verzoeker naar

aanleiding van vreemdelingencontroles telkens in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op laatstgenoemde datum werd de verzoeker opgesloten in het Centrum voor illegalen te Merksplas (stuk 267), hij bleek niet verwijderbaar en werd vrijgelaten op 15 september 2004. De gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken gaf de opdracht om aan de verzoeker een nieuwe termijn van verblijf van 15 september 2004 tot 20 september 2004 toe te staan om het grondgebied te verlaten. Deze vermelding werd aangebracht op de opsluitingvordering (stuk 272).

In februari 2006 diende de verzoeker opnieuw een regularisatieverzoek in op grond van artikel 9, alinea 3 van de Vreemdelingenwet (stuk 285, p.12).

Op 12 juni 2006 werd de verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Mechelen bij verstek veroordeeld tot 1 maand gevangenisstraf en een geldboete wegens diefstal (stuk 297)

Op 13 juli 2006 werd de verzoeker nogmaals door de Correctionele Rechtbank van Mechelen bij verstek veroordeeld tot 1 maand gevangenisstraf en ene geldboete wegens diefstal (stuk 297).

Het verzoek op grond van het te dien tijde artikel 9, alinea 3 van de Vreemdelingenwet werd door de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorwerp verklaard op 20 september 2006, aangezien personen die een aanvraag tot regularisatie hebben ingediend in toepassing van de wet van 22 december 1999, geen gebruik meer kunnen maken van het vernoemde artikel van de vreemdelingenwet (stuk 289). Deze beslissing werd aan de verzoeker betekend op 3 oktober 2006 (stuk 289).

Op 4 januari 2007 diende de verzoeker een aanvraag tot vestiging in, in functie als descendent ten laste van een Belgische onderdaan. Hij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 4 juni 2007 (stuk 290).

Op 24 januari 2007 besliste de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken over te gaan tot een voorlopige schorsing van de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging omdat ze het gerechtelijke verleden van de verzoeker verder willen onderzoeken (stuk 296).

Op 7 mei 2007 legde de verzoeker een verklaring ter verkrijging van de Belgische nationaliteit vanaf 18 jaar op basis van artikel 12bis van het wetboek van de Belgische nationaliteit af (stuk 302).

Op 4 juni 2007 nam de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de "*beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten*" omdat de verzoeker niet ten laste is. Het gezinsinkomen werd niet bewezen (stuk 312). Dit is de bestreden beslissing die op 19 juni 2007 ter kennis van de verzoeker werd gebracht (stuk 312).

Op 11 juli 2007 diende de verzoeker een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Verblifswet), van artikel 3 van de wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 28, 30 en 31 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/ EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna de richtlijn 2004/38) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.1.1. De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwante in neergaande lijn:

Betrokkene is niet ten laste.

De gezinsinkomsten werden niet bewezen.”

2.1.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motivering aan.

De verzoeker voert aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn motieven nalaat te verwijzen naar de wettelijke bepalingen waaruit verzoeker meent zijn recht op verblijf te putten, namelijk de Richtlijn 2004/38, meer bepaald de artikelen 28.1, 30. en 31.3. De Dienst Vreemdelingenzaken had op basis van deze rechtsgronden de vestigingsaanvraag dienen goed te keuren of te weigeren. De verzoeker stelt dat artikel 31.3, laatste lid van de Richtlijn 2004/38 in de lijn ligt van artikel 8 EVRM dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie en gezinsleven waarborgt, en aan de overheid eveneens een belangenoverweging tussen de belangen van de overheid en het individu oplegt.

De verzoeker stelt tevergeefs dat de volgende artikelen van toepassing zijn op zijn geding:

Artikel 28.1. *“Bescherming tegen verwijdering”* van de richtlijn 2004/38 luidt als volgt:

“Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt het gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.”

Artikel 30 *“ Kennisgeving van besluiten”* van de richtlijn van 2004/38 luidt als volgt:

“1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.

2. Redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid die ten grondslag liggen aan een besluit worden de betrokkene nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, tenzij redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.”

Artikel 31.3. “Procedurale waarborgen” van de richtlijn van 2004/38 luidt als volgt:

“De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.”

De Raad stelt vast dat artikel 3.1. van de Richtlijn 2004/38/EG bepaalt dat de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en geldt ten aanzien van diens familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. De Richtlijn 2004/38/EG is niet van toepassing op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen in dat land vervoegen.

De Raad stelt vast dat noch de verzoeker, noch de persoon in functie van wie hij de vestigingsaanvraag indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. De verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, vraagt namelijk om zich te vestigen in België in functie van een Belgische onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect, dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist ontbreekt in casu. Daargelaten de vraag naar de directe werking van de richtlijn 2004/38/EG, kan de verzoeker zich niet dienstig op kwestieuze bepalingen van deze Richtlijn beroepen. Het gemeenschapsrecht is niet van toepassing op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie.

De verzoeker is onderworpen aan artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging. De verzoeker laat het motief dat hij niet ten laste is van zijn moeder ongemoeid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken haar weigering steunt op de juiste feitelijke en juridische gronden.

Daarenboven kan artikel 8 EVRM niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Zoals supra al uiteengezet is de verzoeker onderworpen aan de voorwaarden van artikel 40§6 van de vreemdelingenwet. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004).

Het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van billijkheid. Zij stelt dat dit beginsel is geschonden omdat de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken minstens haar beslissing diende uit te stellen totdat een definitieve beslissing werd genomen over de nationaliteitsverklaring die de verzoeker had ingediend.

Ter zake blijkt te zijn besloten tot de bestreden beslissing op basis van de voorwaarden vervat in artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker zijn aanvraag indiende "als bloedverwant in de neerdalende lijn".

De verzoeker toont niet aan dat er een wettelijke bepaling bestaat die de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken verplicht de procedure ingediend met toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet te schorsen totdat uitspraak werd gedaan in de procedure ingediend op basis van een nationaliteitsverklaring. Temeer de administratie verplicht is om binnen de zes maanden uitspraak te doen (artikel 40 van de Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 61 K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen).

Derhalve toont de verzoeker onvoldoende aan hoe het beginsel van "fair-play" of "billijkheid" zou zijn geschonden.

Evenmin toont verzoeker belang bij dit middel. De verzoeker blijft immers zijn subjectief recht om Belg te worden behouden, indien hij aan de gestelde (nationaliteits-)voorwaarden voldoet. Deze voorwaarden staan los van een vestigingsaanvraag.

Het middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

2.3. De verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS.

M. BEELEN.